

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 434/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészároša, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 10/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 10/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 4 T 18/2015-131 z 21. júla 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na tom skutkovom základe, že na území Slovenskej republiky viedol osobné motorové vozidlo, hoci v tom čase bol na území Slovenskej republiky právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. Ntc 14/2010-43 z 27. októbra 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Urto 1/2011 z 26. januára 2011 uznaný právoplatný rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 2 sp. zn. 3 T 12/2009 z 15. apríla 2009 v spojení s uznesením Mestského súdu Praha sp. zn. 8 To 429/2009 z 22. decembra 2009, ktorým bol sťažovateľovi okrem iného uložený trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 8 rokov. Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu bolo napadnutým uznesením krajského súdu zamietnuté podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu v podstate namieta, že v čase skutku (vedenia motorového vozidla na území Slovenskej republiky) sa trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu uložený mu rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 2 v spojení s uznesením Mestského súdu Praha nevzťahoval na územie Slovenskej republiky, keďže uznávací rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. Ntc 14/2010-43 z 27. októbra 2010 *„neobsahuje výrok podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým by bol sťažovateľovi uložený trest zákazu riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 8 rokov“*.

Postup podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, kedy slovenský súd uzná cudzie rozhodnutie tak, že rozhodne, že sa vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím bude pokračovať bez jeho premeny podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, je podľa sťažovateľa možný len vo vzťahu k trestu odňatia slobody. Krajský súd mal preto podľa sťažovateľa „premeniť“ cudzím rozhodnutím uložený trest zákazu činnosti postupom podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, teda nahradiť ho trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. Ntc 14/2010-43 z 27. októbra 2010 však takýto výrok o nahradení trestu zákazu činnosti uloženého sťažovateľovi cudzím rozhodnutím neobsahuje, a preto sa podľa sťažovateľa tento trest na územie Slovenskej republiky nevzťahuje. Na tomto základe sťažovateľ tvrdí, že sa nemohol dopustiť prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu uznaný za vinného.

Ústavný súd zistil, že popísaná argumentácia sťažovateľa tvorila aj obsah jeho odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu, ktoré bolo napadnutým uznesením krajského súdu zamietnuté ako nedôvodné.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti potom sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému podľa neho došlo tým, že bol rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu odsúdený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, hoci podľa neho na území Slovenskej republiky neexistovalo, resp. nemalo právne účinky rozhodnutie, výkon ktorého by mohol mariť. Sťažovateľ tak vo svojej podstate namieta nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým aj odvolacím súdom v otázke naplnenia obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol právoplatne uznaný za vinného.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené

ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 370 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že sťažovateľ 27. apríla 2016 podal Okresnému súdu Námestovo žiadosť o ustanovenie obhajcu na účely podania dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Takisto zo sťažovateľom predloženej výzvy Okresného súdu Námestovo na úhradu vyčíslených nákladov z 13. apríla 2016 vyplýva, že 5. apríla 2016 požiadal okresný súd o vyhotovenie fotokópie kompletného súdneho spisu na účely prípravy dovolania v predmetnej veci.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje, keďže proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepodal dovolanie, ktoré v jeho veci nie je zákonom *expressis verbis* vylúčené. Sťažovateľ pritom ani netvrdí, a teda ani nepreukazuje, že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že „*keďže skutkové závery nemožno napadnúť dovolaním, sťažovateľ využil všetky opravné prostriedky, ktoré prichádzajú do úvahy a teda splnil podmienky na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR*“. K tomu ústavný súd poznamenáva, že o prípustnosti a dôvodnosti dovolania v konkrétnej veci rozhoduje zásadne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací. Už popísané úkony uskutočnené sťažovateľom pred podaním sťažnosti ústavnému súdu navyše zjavne svedčia o jeho zámere dovolanie v namietanej veci podať.

Na podklade uvedeného z dôvodu, že sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, keďže zistený nedostatok podmienky konania (nevyčerpanie účinných prostriedkov nápravy) by v tomto konaní nebolo možné odstrániť ani potom, ak by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľovi dosiaľ neuplynula lehota na podanie dovolania, ústavný súd nad rámec tohto rozhodnutia poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), v ktorej opakovane uvádza, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. v prípade sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pozn.), s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ ešte pred podaním dovolania podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné,

nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016